

Ebba Strange (SF):

Siden vi drøftede dette lovforslag her i tinget første gang, har kristeligt folkeparti forlænget den frist, forældre kan få til at besøge deres børn i, fra 4 til 6 måneder, altså en erkendelse af, at 4 måneders fristen i hvert fald var for kort. 6 måneders fristen er også for kort, og det glæder mig, at den ikke kan vinde tilslutning her i tinget, så vidt jeg kan skønne.

Jeg sagde, dengang vi behandlede forslaget sidste gang, at her var altså et punkt, hvor kristeligt folkeparti ikke beskyttede familierne, forældrene, men hvor de uden videre ligesom ville fratage den mor, der har født barnet, retten til sit barn. Jeg vil gerne gentage, at det, vi har at gøre med her, er kvinder, der er i en vanskelig situation, nogle af de dårligst stillede kvinder, vi overhovedet har. Det er altså dem, man nu vil ramme ved at tage børnene fra dem i en periode, hvor de psykisk og meget ofte økonomisk og socialt er i en vanskelig situation, som kan ændre sig i løbet af et halvt år, i løbet af et helt år, måske i løbet af lidt længere tid. Det er en situation, som vi ikke ønsker at understøtte, og derfor vil vi ikke støtte forslaget.

Det betyder selvfølgelig ikke, at vi ikke også ønsker at få nedsat antallet af glemte børn på vores institutioner, men dér synes jeg kristeligt folkeparti med glæde må have lyttet til justitsministerens oplysning om, at der faktisk kun er 100 glemte børn tilbage.

Så vil jeg gerne lige knytte et par bemærkninger til det, hr. Wamberg sagde, for jeg synes simpelt hen ikke sådan noget har lov at stå i en debat som denne her uden dokumentation. Hvad er det for emsige organisationer og foreninger, der vil anbringe børn uden for hjemmet? Jeg kan ikke forstå, at man kan tillade sig at fremsætte sådan en bemærkning her i tinget uden at kunne dokumentere det. Hr. Wamberg nævnte mødrehjælpen som en af dem. Jeg vil meget gerne have at vide, hvad det er for andre organisationer, han tænker på, og hvilken dokumentation hr. Wamberg har til understøttelse af sine bemærkninger. Det er en helt klar tendens i al den børneforsorg, vi har herhjemme, at undgå institutionsanbringelse. Det er en klar målsætning, og den bliver fulgt i alle de organer, som jeg i hvert tilfælde har noget kendskab til.

Når hr. Wamberg så ønsker hittebørnssystemet genindført, så regner jeg med, at hr. Wamberg ligesom jeg har læst beretninger om, hvordan det gik med disse hittebørn. Jeg ved ikke, om det er den situation, hr. Wamberg ønsker at føre os tilbage til, at vi sætter ungen ud i en kurv, og så kan vi håbe, der er nogen, der finder den dér. Jeg synes, det er så groft, at vi bør have nogen dokumentation for det.

Som sagt mener vi fra SF's side, at den mulighed for adoption uden forældrenes tilfaldelse, som ligger i den allerede eksisterende lovgivning, er fuldt tilfredsstillende, og vi kan derfor ikke medvirke til gennemførelse af kristeligt folkepartis forslag.

Hanne Reintoft (DKP):

Kommunisterne kan absolut ikke støtte det fremsatte lovforslag. Lad mig principielt slå fast, at adoption kan være en hensigtsmæssig løsning, men vi betragter også det som en nødløsning, fordi, som jeg allerede har sagt én gang i dag, det er vores mening, at moderskabet skal være frivilligt, og at man skal have social baggrund for at kunne beholde sit barn hos sig, hvis man har gennemført et svangerskab.

I det hele taget er tiden måske nok inde til at sige et par ord om adoption og dansk adoptionspraksis i det hele taget. Jeg tror, vi alle kan erkende, at mange kvinder og mange familier kan føle det som en dyb ulykke at være barnløs. Vi må også erkende, at der er ulykker, som ikke noget samfundssystem kan bøde på, barnløshed, sorg i kærlighed, sygdom, tidlig død, det, der kan ramme mennesker. Vi kan hjælpe hinanden med menneskelig varme og trøst, og vi kan hjælpe hinanden med den fremadskridende lægehjælp og videnskabsforskning. Men man kan aldrig afhjælpe en ulykke på bekostning af andre menneskers ulykke, og man kan ikke afhjælpe den ulykke, barnløshed er, på bekostning af andres sociale nød og ulykke. Og synes vi i Danmark, at børn i de lande, hvor USA-imperialismen hænger, i Thailand, i Sydkorea, i Sydvietnam, ikke har det godt, så må jeg sige, at der kun er én ting at gøre, og det er at gøre en politisk indsats for at skabe menneskene i disse lande frie og værdige livsbetingelser.

Vi har længe accepteret noget, jeg synes er slavehandel. Forældre, der får besked på,